

III. zasądza od R S.A w W na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.



Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

UZASADNIENIE

Powód S. . w W. (dalej – powód) wniósł odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 4 stycznia 2007 r. (znak: OWA-5111-17(14)2006/AM) na mocy której stwierdzono, że wstrzymanie przez S. S.A. w W. w dniu 23 czerwca 2006 r. dostarczania energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego Pawła Z. było nieuzasadnione.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania na mocy art. 105 § 1 k.p.a. ewentualnie o uchylenie decyzji i „orzeczenie co do istoty sprawy” oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes Urzędu) wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów procesu.

Zainteresowany Paweł Z. nie zajął stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2007 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie oddalił.

Powyższe orzeczenie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

W wyniku postępowania administracyjnego toczącego się na wniosek Pawła Z. Prezes Urzędu ustalił, że w dniu 13 grudnia 2005 r. Piotr Z. zawarł z Stoen S.A. umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych nr 1101-27/BA/2005, na podstawie której do lokalu Piotra Z. miała być dostarczana energia elektryczna. Powyższa umowa zastąpiła obowiązującą wcześniej między stronami umowę sprzedaży energii elektrycznej nr AD/07/2000/03 z dnia 17 marca 2000 r. Do zawarcia nowej

umowy doszło z inicjatywy Pawła Z , który stwierdził, że S S.A. notorycznie zawyża opłaty za energię elektryczną w wysokości określonej na podstawie prognozowanego zużycia energii elektrycznej. W tej sytuacji strony zawarły w § 4 pkt 6 nowej umowy sprzedaży postanowienie, zgodnie z którym rozliczenia zużycia energii elektrycznej z zainteresowanym miały odbywać się w cyklu jednomiesięcznym, a nie na podstawie prognozowanego zużycia energii elektrycznej.

Pomimo skrócenia okresu rozliczeniowego z sześciomiesięcznego na jednomiesięczny, Paweł Z nadal reklamował wystawiane przez S S.A. faktury z tytułu zużytej energii elektrycznej podnosząc, że nie odzwierciedlały rzeczywistych stanów licznika. W dniu 23 czerwca 2006 r. S S.A. wstrzymał dostarczanie energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego z powodu jego zadłużenia z tytułu opłat za zużytą energię elektryczną na łączną kwotę 3.234,51 zł. Wstrzymanie dostaw energii elektrycznej nastąpiło na podstawie art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne tj. z powodu nieuiszczenia zaległych należności za dostarczoną energię. W toku postępowania S S.A. podnosił, że przed dniem w którym wstrzymał dostawy energii do lokalu, informował Z (pismem nadanym w dniu 22 marca 2006 r. oraz pismem nadanym w dniu 18 maja 2006 r.) o istniejących zaległościach oraz możliwości wstrzymania dostaw energii do jego lokalu. Na potwierdzenie powyższego S S.A. przedstawił kopie wyciągów z „książek pocztowych” z dnia 22 marca 2006 r. oraz z dnia 18 maja 2006 r. Paweł Z zakwestionował doręczenie mu zawiadomienia o możliwości wstrzymania dostarczania energii elektrycznej w przypadku nieuiszczenia zaległych należności.

W dniu 30 czerwca 2006 r. Paweł Z wpłacił na rachunek powoda kwotę 1.596,19 zł. Kwota ta została zaliczona przez S S.A. na

poczet zaległych należności zainteresowanego, nie pokryła jednakże jego całego zadłużenia. W związku z powyższym dostawy energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego nie zostały wznowione. W dniu 22 sierpnia 2006 r. do Prezesa Urzędu regulacji energetyki wpłynął wniosek Pawła Z o wszczęcie postępowania administracyjnego w celu rozstrzygnięcia sporu dotyczącego nieuzasadnionego wstrzymania dostaw energii do jego lokalu.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał, że wstrzymanie przez powoda dostaw energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego było nieuzasadnione, albowiem nie zostało poprzedzone procedurą określoną w art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne. Procedura ta polega na pisemnym powiadomieniu odbiorcy o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczeniu mu dodatkowego dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Prezes Urzędu podniósł, że S S.A. nie udowodnił, że zachował powyższe wymogi, ponieważ przedstawione przez S S.A. kopie wyciągów z tzw. książek pocztowych z dnia 23 marca 2006 r. oraz dnia 18 maja 2006 r., zawierają jedynie potwierdzenie wysłania do zainteresowanego bliżej nieokreślonych pism i nie pozwalają ustalić, czy Paweł Z został w ten sposób pouczony o treści art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, a więc czy zainteresowany uzyskał informację o możliwości wstrzymania dostaw po upływie wskazanego terminu oraz o zamiarze wypowiedzenia umowy. Ponadto w ocenie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wywołanie skutków przewidzianych w powiadomieniu, o którym mowa w art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne, uzależnione być musi od skutecznego doręczenia tego powiadomienia, a zatem winno być doręczone za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, czego S S.A. nie dokonał. Tym samym Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał wstrzymanie dostaw energii do lokalu zainteresowanego za nieuzasadnione.

W odwołaniu od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki S S.A. w Warszawie zarzucił:

- naruszenie art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne, w związku z art. 61 k.c., poprzez błędną jego wykładnię i orzeczenie, iż wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego było nieuzasadnione,
- naruszenie art. 77 § 1 w zw. z art. 7 k.p.a. poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy oraz błędne przyjęcie, że warunkiem dopuszczalności wstrzymania dostaw energii elektrycznej zgodnie z art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne, jest „faktyczne zapoznanie się przez odbiorcę z pismem zawierającym wezwanie do zapłaty z rygorem wstrzymania dostawy energii elektrycznej, co stanowiło zdaniem powoda naruszenie zasady praworządności oraz słusznego interesu społecznego i interesu obywateli”.

W wyniku przeprowadzonego postępowania sądowego Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, że w dniu 13 grudnia 2005 r. zainteresowany – Paweł Z zawarł z powodem S S.A. umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych nr 1101-27/BA?2005, na podstawie której powód zobowiązał się dostarczać do lokalu zainteresowanego energię elektryczną (430-31 akt adm.) z rozliczeniem zużycia energii w cyklu miesięcznym od dnia 13 grudnia 2005 r. (§ 4 pkt 1 umowy). W takim przypadku rozliczenia za dostarczoną energię elektryczną zainteresowanemu następowało w oparciu o odczyt wskazania licznika energii dokonywany przez pracownika powoda w trakcie rozliczanego miesiąca (pismo powoda z 19 września 2006 r. k. 22 akt adm.). Rozliczenia dostarczonej energii elektrycznej zainteresowanemu w okresach od 13 grudnia 2005 r. do 31 maja 2005 r. (k. 38-48 akt adm.) zostały załączone do akt jako duplikaty wystawione 12 września 2006 r.

W dniach 22 marca 2006 r. i 18 maja 2006 r. powód wysłał do zainteresowanego przesyłki pocztowe. Na tę okoliczność została przedstawiona przez S S.A. kserokopia książki pocztowej i na tej podstawie Sąd ustalił, że powód wysłał do zainteresowanego w dniach 22 marca 2006 r. i 18 maja 2006 r. przesyłki pocztowe. Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 2 października 2005 r. powód sporządził „Listę zadłużeń odbiorców indywidualnych” z której wynika, że zainteresowany posiada zadłużenie z tytułu nieuiszczenia należności za dostarczoną energię elektryczną i w dniu 22 marca 2006 r. powód wysłał do zainteresowanego informację o zadłużeniu w kwocie 1.311,90 zł a w dniu 18 maja 2005 r. informację o zadłużeniu w kwocie 1.838,87 zł.

Konkludując Sąd ustalił, że w pismach z 22 marca 2006 r. i 18 maja 2006 r. powód poinformował zainteresowanego tylko o istnieniu zadłużenia i wielkości zadłużenia.

Następnie powód ustalił w dniu 23 czerwca 2006r. zadłużenie zainteresowanego w regulowaniu należności za dostarczoną energię elektryczną w wysokości 2.297,17 zł i wstrzymał dostarczenie energii elektrycznej.

W oparciu o te ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy wskazał, że stosownie do kompetencji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki określonych w art. 8 ust. 1 Prawo energetyczne z 10 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) Prezes Urzędu ocenia, czy wstrzymanie przez przedsiębiorstwo energetyczne dostawy energii elektrycznej do odbiorcy było uzasadnione, czy też nie. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne wstrzymuje dostawę energii elektrycznej z tego powodu że odbiorca nie uiszcza należności za dostarczoną energię elektryczną to ocena że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej było uzasadnione (jak podnosi powód w odwołaniu) wymaga ustalenia, że odbiorca nie regulował tych

należności w terminie a ponadto że przedsiębiorstwo energetyczne przed wstrzymaniem dostarczania energii elektrycznej dopełniło następujących czynności, określonych w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego:

- powiadomiło odbiorcę na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy,
- wyznaczyło odbiorcy dodatkowy dwutygodniowy termin do zapłaty zaległych i bieżących należności.

Zdaniem Sądu Okręgowego powód nie dopełnił w/w wymagań. Przesyłki pocztowe 22 marca 2006 r. i 18 maja 2006 r. informowały zainteresowanego tylko o wielkości zadłużenia. Powód nie przedstawił dowodu na okoliczność, że treść tych pism wysłanych 22 marca 2006 r. i 18 maja 2006 r. do zainteresowanego zawierała również informacje o zamiarze wypowiedzenia umowy oraz, że został dodatkowo wyznaczony zainteresowanemu termin dwutygodniowy do uregulowania należności. W kolejnym piśmie z 19 września 2006 r. powód również nie podał jaki konkretny termin (w jakich datach) został wyznaczony zainteresowanemu na uregulowanie zaległych należności o które wzywał do zapłaty w pismach z 22 marca i 18 maja 2006 r.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie powoda jako bezzasadne.

W apelacji od powyższego wyroku powód R S.A. w W (poprzednio S S.A. w W), skarżąc go w całości zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania cywilnego:

- a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 i art. 232 k.p.c. w zw. z art. 61 § 1 k.c. i art. 6 k.c. i art. 77 i 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. k.p.a. (tekst jednolity: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm., dalej „k.p.a.”), poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie

materiału, polegające na uznaniu dowodów przedstawionych przez powoda za niewystarczających do udowodnienia okoliczności dopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 6 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, dalej „Prawo energetyczne”), pomimo iż zebrany w sprawie materiał w oparciu o domniemania prawne wynikające z przepisów prawa dawał podstawę do zmiany zaskarżonej decyzji pozwanego,

- b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie podstawy faktycznej tj. faktów, które Sąd uznał za udowodnione; dowodów na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, w szczególności poprzez nie odniesienie się w ogóle względnie pominięcie okoliczności istotnych dla sprawy, lecz skupienie się jedynie na jednym aspekcie sporu tj. treści wezwania do zapłaty.

W związku z powyższymi zarzutami apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, uchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i stwierdzenie, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego – Pawła Z, nie było nieuzasadnione, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Ponadto apelujący wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka Dariusza P - pracownika odpowiedzialnego za windykację, na okoliczność uprawdopodobnienia treści pisma wzywającego zainteresowanego do zapłaty poprzez przedstawienie trybu pracy systemu informatycznego odpowiedzialnego za wysyłkę korespondencji windykacyjnej.

R Sp. z o.o. w W który wstąpił w postępowaniu apelacyjnym do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie powodowej poparł apelację powoda w całości oraz złożył wniosek dowodowy o zwrócenie się do Poczty Polskiej celem uzyskania informacji, kiedy zainteresowany Paweł Z. otrzymał pisma powódki z dnia 28 marca i 18 maja 2006 r. Zdaniem interwenienta ubocznego ustalenie faktu otrzymania tych pism przez zainteresowanego ma decydujące znaczenie w sprawie.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz od powódki zwrot kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, określonej w art. 233 § 1 k.p.c., zaś uzasadnienie wyroku spełniając wymogi art. 328 § 2 k.p.c. umożliwia przeprowadzenie kontroli apelacyjnej zaskarżonego wyroku.

W przedmiotowej sprawie decydujące znaczenie ma ustalenie, czy strona powodowa wypełniła obowiązki względem zainteresowanego Pawła Z. określone w art. 6 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504 z późn. zm.). W szczególności chodzi o wymóg doręczenia odbiorcy powiadomienia:

1. o istnieniu zaległości w zapłacie za pobraną energię co najmniej za miesiąc po upływie terminu płatności,
2. o zamiarze wypowiedzenia z tego powodu umowy oraz
3. o wyznaczeniu dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Na te istotne w sprawie okoliczności zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, który w konkluzji stwierdził, że powyższej

procedury powódka nie dopełniła. Do zainteresowanego Pawła Z powódka wysłała w dniach 22 marca 2006 r. i 18 maja 2006 r. przesyłki pocztowe; dowodem tego są wpisy w książce pocztowej załączone na karach 27 i 29 akt administracyjnych. Natomiast z listy zadłużeń odbiorców indywidualnych z dnia 2 października 2006 r. (k. 55 akt administracyjnych) wynika, że w dniu 22 marca 2006 r. powódka wysłała do zainteresowanego informację o zadłużeniu w kwocie 1.311,90 zł, a w dniu 18 maja 2006 r. o zadłużeniu w kwocie 1.838,87 zł.

Oznacza to według ustaleń Sądu Okręgowego, że Paweł Z został zawiadomiony o wielkości zadłużenia z tytułu nieuszczenia należności za dostarczoną energię elektryczną, natomiast brak jest powiadomienia go o zamiarze wypowiedzenia umowy oraz, że został udzielony mu dodatkowy dwutygodniowy termin zgodnie z procedurą wynikającą z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego.

Sąd Apelacyjny podziela powyższe ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy.

Wymóg pisemnego powiadomienia odbiorcy o możliwości wstrzymania dostaw energii elektrycznej po upływie dodatkowego terminu do zapłaty oraz o zamiarze wypowiedzenia umowy oznacza obowiązek powódki potwierdzenia zachowania tej procedury stosownym dokumentem (art. 6 k.c.).

Poza sporem jest, że strona powodowa na wezwanie Prezesa Urzędu do udokumentowania zachowania powyższych wymogów, oświadczyła, że nie jest w stanie przedstawić kopii powiadomień wysłanych do Pawła Z, bo ich nie posiada. Słuszne jest więc stanowisko Sądu Okręgowego, że dla udowodnienia skutecznego wezwania zainteresowanego w trybie art. 6 ust 3 a Prawa energetycznego nie jest wystarczające

oświadczenie woli strony powodowej złożone w toku postępowania sądowego o skierowaniu do zainteresowanego stosownego wezwania.

W toku postępowania apelacyjnego powódka złożyła wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań w charakterze świadka Dariusza P. na okoliczność treści pism z dnia 22 marca i 18 maja 2006 r. wysłanych do zainteresowanego Pawła Z.

Sąd Apelacyjny oddalił na mocy art. 381 k.p.c. przedmiotowy wniosek z uwagi na to, że dowód ten mógł być zgłoszony w postępowaniu przed Sądem I instancji, skoro sporną, a więc wymagającą wyjaśnienia, zarówno w postępowaniu administracyjnym jak i sądowym była kwestia, czy została zachowana określona procedura, stanowiąca warunek sine qua non wstrzymania dostawy energii elektrycznej. Powódka nie wykazała, że powołanie tego świadka w postępowaniu przed Sądem I instancji nie było możliwe, albo że potrzeba powołania wynikała później. Natomiast okoliczność, czy przesyłki pocztowe z dnia 22 marca i 18 maja 2006 r. zostały doręczone zainteresowanemu jest bezsporna w sprawie, zatem wszelkie rozważania prawne na temat skuteczności doręczenia tych pism, przedstawione w apelacji są bezprzedmiotowe. Z tych samych względów wniosek interwenienta ubocznego R Sp. z o.o. w W o zwrócenie się do Poczty Polskiej celem uzyskania informacji, kiedy zainteresowany Paweł Z otrzymał pisma powódki z dnia 28 marca i 18 maja 2006 r. Sąd Apelacyjny oddalił. Okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia w sprawie.

Nietrafny jest również zarzut apelacji dotyczący naruszenia artykułu 233 k.p.c. w zw. art. 231 k.p.c. Na podstawie faktu doręczenia zainteresowanemu Pawłowi Z zawiadomienia o zadłużeniu z tytułu dostaw energii elektrycznej nie można wywieść faktu powiadomienia go o zastosowaniu w stosunku do niego procedury przewidzianej w art. 6 ust

3 a Prawa energetycznego, albowiem stopień prawdopodobieństwa tego powiadomienia na podstawie domniemania (art. 231 k.p.c.) nie jest duży. Zachodzą bowiem w sprawie okoliczności przemawiające za brakiem umieszczenia w przedmiotowych zawiadomieniach zapisów o wszczętej procedurze przeciwko zainteresowanemu. Chodzi o wpisy w książce pocztowej załączone na kartach 27 i 29 akt administracyjnych oraz informacje zamieszczone na liście zadłużeń odbiorców indywidualnych z dnia 2 października 2006 r. (k-55 akt administracyjnych). Wynika z nich wyłącznie jaki jest stan zadłużenia zainteresowanego u powódki.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego to błędnie skonstruowane domniemanie faktyczne przez stronę apelującą czyni bezzasadnym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oraz art. 7 i art. 77 k.p.a. Sąd Apelacyjny stwierdza, że nie ma dowolności w ocenie materiału dowodowego zebranego w sprawie. Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, bowiem dokonał jej na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i uzasadnił w sposób należyty, dlaczego nie dał wiary stronie powodowej, iż pisma wysłane do Pawła Z. zawierały jedynie informację o stanie zadłużenia.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c., natomiast na mocy art. 350 § 1 i 3 k.p.c. sprostowano omyłkę w oznaczeniu powodowej spółki, mając na uwadze to, że powodowa spółka zmieniła w dniu 16 lipca 2007 r. nazwę na R. S.A. (vide: odpis pełny KRS – karta 81-90 akt sądowych).



Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy